

[Indenrigsministeren.]

forslag, nemlig at begrænse Adgangen til Misbrug, derfor skulde finde det ærede Medlems Tilslutning.

Nu siger det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, at han nærer særlig Betænkelse ved Fastsættelse af Maksimalbeløb, fordi saadan Fastsættelse kan bevirke, at Bevillingerne til Hjelpekasserne gaar op til Maksimalbeløbene rundt om i Kommunerne, og det ærede Medlem Hr. Mads Larsen siger, at deri er han enig med det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven. Men jeg skønner ikke, hvorfor Kommunalbestyrelserne skulde have en Tendens til at forsyne Hjelpekassen med mere, end Hjelpekassen anmoder om. Det vilde dog være ganske besynderligt, om de havde det. Det, som her sker, er blot, at der paalægges Kommunalbestyrelserne overfor Hjelpekassens Krav at holde sig for Øje, at Bevillingsadgangen er begrænset indenfor de Rammer, som her fastsættes.

Det forbaer mig i høj Grad, at det ærede Medlem Hr. Mads Larsen kan nære den Opfattelse af Maksimalgrænsers Virkning, som han her har ytret, naar jeg tænker paa, at da man i sin Tid fastsatte Maksimalpriser, under hvilke der var Bevægelsesfrihed for den enkelte næringsdrivende og naturligvis hos den enkelte næringsdrivende var et levende Ønske om, hvis Konkurrencen gjorde Plads derfor, at naa saa nær op til Maksimalpriserne som muligt, da benægtede det ærede Medlem nok saa frejdt Gang paa Gang, at Maksimalpriser havde en Tendens til at blive netop de Priser, som blev taget, og altsaa derved en Tendens til at hindre en Billiggørelse for de enkelte Varesorters Vedkommende der, hvor de kyndige Gang paa Gang paapegede, at der var Mulighed derfor.

Da var det ærede Medlem ikke i Tvivl. Paa Baggrund deraf anser jeg heller ikke det ærede Medlems Glæde over Plads for saglig Forhandling om denne Sag for saa synderlig ægte, thi jeg synes, at i Betragtning af det ærede Medlems ubetingede Tilslutning til Maksimalprincippet i sin Tid smager hans Fordømmelse af Fastsættelsen af Maksimalgrænser her for Adgangen til at bevilge nok saa meget af det ærede Medlems politiske Umyndighed som af den Saglighed, hvormed han agter at tage paa denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven var ligeledes tvivlende med Hensyn til de Grænser, der maa sættes for Ydelserne til den enkelte, som søger Hjelpekassehjælp.

Det ærede Medlem kom ud over alle de Betæneligheder, som skulde gøre, at han ikke turde tage nogen som helst Stilling til det, som her foreligger, men han kom ud over dem ved at foreslaa Ventiler indsat.

Det er jo ikke nogen ny Opfindelse. Ventiler er noget overordentlig velkendt. Vi har haft saadanne Ventiler til Overflod i den hidtil gældende Hjelpekasselovgivning, Ventiler, som bevirkede, at de Bestemmelser, Hjelpekasseloven indeholdt, blev komplet betydningsløse. Det ærede Medlem vil sikkert huske Ventilen, som gik ud paa, at hvis der indenfor et Tidsrum af 18 Maaneder i Hjelpekassehjælp til en enkelt Person var ydet 180 Kr. — og saa kom det, som gjorde Tallet 180 uden Mening — eller derudover, saa kunde der ikke i de kommende 12 Maaneder ydes den vedkommende Hjelpekassehjælp — og saa kom Ventilen —, medmindre Omstændighederne talte derfor.

Jeg vil spørge det ærede Medlem, om det er saadanne Ventiler, han ønsker indsat i Loven, for saa vil det jo sige, at han nok vil sætte Begrænsninger, nok vil sikre Forsvarlighed paa dette Omraade, ogsaa overfor Kommunernes Finanser, men ikke saaledes, at det i Realiteten kommer til at betyde noget som helst.

Men naar vi kommer til en Forhandling om disse Sager, er det jo muligt, at vi i Fællesskab kan finde saadanne Ventiler, som paa een Gang kan sikre, at Loven kan slutte op om den enkeltes Trang og dog hindre de aabenbare Misbrug, som paa dette Omraade i stigende Grad har fundet Sted.

Man har her villet bestride — og det har ogsaa det ærede Medlem Hr. Hækkerup villet — min Berettigelse til at sige, at Tendensen til at søge Støtte i Hjelpekassen var stigende, og at der ogsaa var en stigende Tendens til at yde fra Hjelpekassebestyrelsernes Side. Men det forekommer mig, at de Tal, der findes paa Bilag 3 angaaende den udbetalte Hjelpekassehjælp, bærer ganske tydeligt Vidnesbyrd derom, naar vi ser, at endogsaa i de forholdsvis gode økonomiske Aar 1924—25 og 1925—26 ligger man oppe mellem 6½ og 7½ Mill. Kr.s Hjelpekasseforbrug, det vil sige, man ligger paa mellem det 3- og 4-dobbelte af, hvad man brugte i 1918—19 og 1919—20, og man ligger tilnærmelsesvis lige saa højt, som man gjorde i Finansaaret 1921—22, det Aar, som var karakteriseret ved den store Arbejdsstandsning.